

משליחן שלמה

יעיונים ופניות בפרשה מבית פרדריך של
הగאון חינוך רבי שלמה יהודח בארי שליט"

פרשת תרומה

וכל אחד מביא אשר נמצא אליו, ומה שידבנו לבו זהב וכסף וכו', וכל פרט שודם נוthen הו צורך לתרומות המשכן, וע"כ מעלה הכתוב שנחשב שכ התרומה נלקחה מאת כל איש ואיש בלבד. ולכן אמר 'וַיֹּקְחֵוּ לִי תְּרוּמָה, מֵאַת כָּל אִישׁ', מואחר שהם מפרשים לשמי, אותה תרומה מועטה מעלה אני עליהם שבאה מאת כל איש ואיש, מאחר שכונתם רצוי, שאני יודע שהיה רוצח הוא לתת הכל אם היה בידו, הרי הוא כאלו מכל אחד לקחת כל תרומתי".

עיקר השرات השכינה על הצדיקים ומהם מתחפט אל

המשכן

ועשׂו לְיִמְדַּשׁ וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹךְם (כח, ח). בספר שער אורה (שער א) האריך לבאר את עניין השכינה, שבתחלת הבריאה הייתה שכנת בתהותנים, וע"ז היו שמים וארץ אחדים, והיו הצינורות והמקורות פועלם בשלימותם, ונמשכים מלמעלה למטה, ומוחטא אדה"ר נתקללו השורות ונשתברו הצינורות ונפסקו הבריכות, ונסתלקה שכינה ונתפרקה החבילה, ואח"כ באו אברהם יצחק וייעקב ע"ה, ועשו גופותיהם כסאות לשכינה, לדירת עראי, ועל זה אחז"ל (כ"ג מז), האבות הם המרכבה, ואח"כ בא משה רבינו ע"ה וכל ישראל עמו ועשו משכן וכליים, ותיקנו קלוקול הצינורות, והחויזו השכינה לשכון בתחוםים באוהל, אבל לא בקרקע כאשר בתחלת הבריאה, ונמצאת השכינה כאכסנאי הולך למקום. וע"ז נצטער דוד וביקש לקבוע מקום לשכינה למטה במקום קבוע, וסידר כל צורת בהימה"ק, ומשקל כל דבר ודבר, על פי הש"ת, בתבנית המרכבה עליונה, כסא ומעון לשכינה. וכאשר בנה שלמה את בהימה"ק חזרה השכינה למנוחתה בארץ בית עולם, ואז חזרו הצינורות והmeshochot כולם להרי ברכה בביהמ"ק, ומשם לכל הארץות. ועיקר השכינה מיחודה לישראל בלבד, כמו"ש 'וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹךְם', ואין נבדלת מהם

ובנותן טעם לצין זהה לדברי המדרש [משנת ר' אליעזר יד, עמ' רע] שבمعنى המשכן נראה שבחן של ישראל בחכמה ובעו"ש [כפי שמโบรา שם, ע"י יש], וכן בגבורה, כי עשו אותו לחמשה ימים, מה שלא בנה שלמה את בהימה"ק לשבע שנים. [אם מגן הרוחה בפיירושו לתורה (סוף פ' תרומה) כתוב, שארכה המשכן מכ"ג בתשרי עד כ"ה בכיסלו, ע"י יש].

²אהה בפיירוש הרמא"ז על הזזה"ק (פקוד, רכ): שכנה שהוחב של מלאת המשכן, היה עשי כבר בימי בראשית, והותקן כבר בימי סיגם מודמא דנא, מתחילת הבריאה, ע"ש. ומובה

במדרשי (בר' ט, ב; שמוא"ר לה, א) שלא היה העולם ראוי להשתמש בזוהב, ולמה נברא בשבל המשכן וביהמ"ק, ולמדו ואית מפסוק (בראשית ב, יב) 'וַיָּקֶב הָאָרֶץ הִיא טוֹב, שמשמעו

משמעות הכתוב שהוא הנשיך וזה הנמרהות גן עדן (הגש"פ שפת הים, ד"ה והרג את בכוריהם), ע"ש כל העניין.

³ובשפתינו כהן, ב כתוב, שע"כ דרז"ל (זוהא"ק ויהיל, ר. רע"מ קורת, קעת. תיקו"ז תי, ז, לא): לשון "תרומה", שהוא 'תרי ממאה' (תרומות פ"ד מ"ג), כי אמר הקב"ה, אני נתתי לכל אחד מהם בבירות מצרים משאו שלושה חמורומים כסף, חזק מביות הים שיתה זהב והלחות. ובונח קדומים מה שכל איש נדבו ליבו. וע"כ פירוט תחילה (כח, ג-ה) 'וְזֹאת תְּתֻרּוֹתָה אֲשֶׁר יַקְרֹב מִזְמָם, וְזֹבֵב וְסִכְפָּה וְגַיְנָעֵל שְׁפִים', וממשיך תיכף ואומר בעל וא"י החיבור (כח, ו-ז) 'שְׁמָן לְפָאָר, בְּשִׁמְים וְגַיְנָעֵל שְׁמָן וְגוֹ', להורות שכאן הפסיק בתרומות שראל, ומתחילה בתרומה אחרת היא תרומותה גן עדן, ואבני מיילאים מפסיקו (תרומות יוננת שותה לה, כ-ה), בצד שיביאו.

⁴כתב החת"ס נה"ת (כח, ח), דהנה הש"ת הראה למשה בהר משכן וכלים אשר כונו ידיו ית"ש, וצוווה לעשותו כללו, וזה אפשר כי היה מעשי אדם, אלא שם מקודש עצמו ועשה עצמו מרכבה להש"ת, אז הקי"ה שורה בקרבו ובנעה שותף בכל מעשיו בפועל ה' המה. ולכן אמר הש"ת (כח, ח) 'וַיַּעֲשֵׂה לִי מִזְקָפָה, פִּי קָודֵם הַעֲשֵׂה', יעשה את עצמן למקדש ולרכבה לי, באופן שאשכנן בתוכם בתוכו עצם וגופם, ואז ע"ז ככל אשר הראיתך בהר תבנית המשכן וכלייו כן תעשו (כח, ט), כי אני אהיה המסיע בbenigni, והרי הוא כאתו אשר הראת בהר.

⁵ס"ס ובair המדרש, שהוא ישראל מליטים אבנים טובות ומרגוליות עם המן, ומהו יכולו לנבדך המשכן, והביא כל אחד מאשר נמצא בידו, ע"ש כל העניין.

נשתלה ברכה במה שהביאו למשכן, כפי רצון הלב של
כל אחד

דבר אל בני ישראל ויקחו לתרומה, מאת כל איש יקנו לבו תקחו את תרומתי (כח, ב). כתוב בעל הטורים (לא, ז) עה"פ 'וְהַמְלָאָה הַיִתָּה ذִים', אע"פ שהיתה המלאכה גדולה, לא ליום ולא ליוםים, מ"מ נשלה ברכה במעשה ידים¹. ודקדק השל"ה (תרומה, תוי"א אי), דהנה נאמר בתחילה 'מאת כל איש', שנקרה התרומה על שם מי שנדרב, ואח"כ נאמר 'תקחו את תרומתי', שנקרה התרומה על שמו יתרברך, כי הצורך היה רבת יותר מההמצא, כי זהה היה זהב טהור שאינו בנמצא הרבה, וכן שאר עניינים החשובים, אמנם הש"ת נתן ברכה בנדרב, שמכה נדבת הלב נעשה מן המעת רב, שמי שהביא החtica זהב בלב טוב, והוא מצטער על שלא היה בידו יותר, ומתואה ליתן בכפלים, הקב"ה צירף מחשבתו הטובה למעשה, ונעשה החtica שלו גדולה כסדר שהיא מנתה בנדבת לבו, לכן התוספה נקרה בתש"ת בשם 'תרומתי'³, ואז נעשה שותף להש"ת בעיטה המשכן.

הקב"ה החשיב כאלו כל יהודי תרם את כל המשכן כולם, וכן הוא לדורות

ומעניין לנוין, איתא במדרשי (שמורי לג, ח), שבשעה שציווה הקב"ה למשה על עסקי המשכן, אמר לפניי, וכי יכולם הם ישראל לעשותו? אמר לו הקב"ה, אפילו אחד יכול לעשותו, שנא' 'מאת כל איש יקנו לבו'. ויתבאר העניין עוד, ע"פ מה שכנה המהרי"ט בס' צפנת פענח פ' תרומה, ד"ה ויקחו לתרומה), שזהו שנאמר בלשון כולל 'וַיַּקְרֹב מִזְמָם' מאת כל העניין עוד, א) שלא היה העולם ראוי להשתמש בזוהב, ולמה נברא בשבל המשכן, ב) רצוחה הקב"ה שתהא מלאכת המשכן נעשית מתרומות ישראל בכללות,

להיות אתם, משכנן את שמו יתברך במקום ההוא, וע"כ כאשר זכה משה רבינו להמשיך השכינה עד הארץ ממש, אמר לעושי המשכן (תנומה פקודת יא) 'וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמְעֻשָּׂה יִדְינוּ כְּוֹנֶה עָלֵינוּ, וּמְעֻשָּׂה יִדְינוּ כּוֹנֶה' (תהלים ז, ז), שכך היו מעשיהם להיות עצם היכל ה', ותהיה שכינתו יתברך שכינה בתוכם ובקרבתם, כי אין הוא יתרך עוזה עיקר מהעצים ואבניים, כי אם מהאנשים צדיקים אשר נפשותיהם משכנות לאביר יעקב, ע"ש כל העניין. ודיק עפ"ז החיד"א בס' פני דוד (תרומה, ג), ש"כ אחר שאמר הקב"ה 'וְעַשׂ לְיִמְךְשׁ', אמר 'וְשָׁכַנְתִּי בְּתُוכֶם', ב כדי שלא יטעו לומר שמעתה גרען מעלת הצדיקים אשר היו מרכיבה אל השכינה, אלא 'וְשָׁכַנְתִּי בְּתُוכֶם' ממש, כאשר זאת לפנים בישראל על ראש צדיקים תחול.

ע"פ שחוטאים ומקבלים טומאה, כמו"ש (ויקרא טז, ט) 'השְׁבָן אֲפָם בְּתַחַזְתָּם'. וכשהתאו ונחרב הבית, משבן אותה הקב"ה ביד ישראל והוליכה עמהם בגלות כשאחז"ל (במדב"ר ז, ז), וכשהן חזרוין, שכינה עמהם, כשהאחז"ל (megila לט). 'וְהַשִּׁבֵּב לֹא נָאֵם' עי"ש כל העניין. ובראשית חכמה (שער האהבה, יח) 'דִּיק שׁעַכְבָּר' לא נאמר ישכנת בתוכו, בתוך המשכן, אלא בתוכם, כלומר בתוך קרבם, כי עיקר דירת השכינה אינה אלא בנפש הזכה, עי"ש. והאריך לבאר זאת בת האלישיך (על אחר), שזהו שאחז"ל (סנהדרין יא). שבימי היל הזקן יצאת בת קול ואמרה 'יש בינוים מי שרואו שתשרה עליו שכינה ממש רבינו, אלא שאין דורו זכאי לך'. כי כאשר רואים ישראל להשרות שכינה בנסחותם, ישתלשל ויתפשט השפע אל היכל ה', כי נפשותם הם המשכן האמיתי, ומהם יתפשט אל המקום המזוהה ההוא, כי למען,

⁶ עוד האריך לבאר שזהו שאחז"ל (ב' ט): גבי הצדקה 'כל פרוטה ופרטה מצטרפת לחשבון גדול', ודרשו זאת עה"פ (שמואל א', י, ה) 'וְשָׁרֵין קַשְׁקַשִּׁים הָוּ לְכֹשֶׁן', שככל קשחת וקשחת גורם לשינוי, ובהסיר אותה, חסרון הוא לעילוק הגוף, וכי כל העניין.

⁷ עוד האריך בשער האותיות (לב טוב, ב-ה) לבאר כיצד כל תיקון האדם תלוי בזופת לבבו, כਮובא בתקופ'ז (תנ"ע, קלו). תי' ג' מי"א אחרים, קמ': ועוד) שקדוש הקדשים הוא כנגד הלב, עי"כ מי שחולק הפה מן הלב, שהוא אחד בפה ואחד בלב, אפילו בדבר קטן, אז עונשו מרובה, וחס ושלום עוזה פירוד בתוך השכינה, כנודע לבאים בסוד ה' (תקופ'ז ע', ע, קכח): עי"ש כל העניין. ועוד האריך בו (מס' תענית, נר מצווה כה) בשם רבינו בחיי (שםות כה, ט) המבאר כיצד כל פרטיו המשכן מכונים כנגד ציוויל העולמות, וכן קומת האדם שהוא עולם קטן. ועוד הביא מזוהה'ק (שלח, קסא): המבאר כיצד הלב והמוח וכל איברי האדם מכונים כנגד ירושלים ובית המקדש, עי"ש כל העניין.

אַהֲבָתְּךָ אַתָּכְם אָמַר ה' (מלachi א', ב)

מתוך שיעור ה' תרומה תשע"ב
ערוך ע"פ המאמר בדברי שלמה פרשת תרומה

קבה, ואין אור וכלי כנודע, אלא הכל אחד²), והוא מופיע לו, רחם אַרְחַמְנוּ נָאֵם ה". וכן הוא בעניין השרת השכינה, שע"י מידת האהבה המתעוררת בין ישראל להש"ת, ניתן לה גיע לדיקות עם השכינה, ואף אחר חטא העגל שנתגשו בו יותר, כמו"ש (משלי י, יב) 'עַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכְפַּחַד אַהֲבָה' (ויק"ר, ז, א).

הנאבב צריך להיות מושג בדעת האדם,
וכך הוא באhabit הש"ת

אםنعم מאחר שאין האדם יכול לתפוס בה' ב"ה ובואר השכינה, אם כן היאך יאהב מה שאינו מושג בדעתו, כי זה היפך הטבע שיאבב אדם דבר שאין מושג ויקרבו אצל ליבו, וא"כ כיצד יבוא האדם לאהבה את הקב"ה, שהוא בלתי מושג, ולקיים הציווי 'אהבת את ה' אלְהִיקָ' (דברים י, ה), שהוא חיוב בכל שעיה על כל בר ישראל בכל מדיניה שיזיה, כמו"ש (דברים יא, י) 'וְהִיא אֶם שָׁמַעْ תִּשְׁמַעْ אֶל מִצְוֹתִי אֲשֶׁר אֲנִיכִי מִצְוָה אַתָּכְם ה' יּוֹם, לְאַהֲבָה אֶת ה' אֱלֹהִיכְם', והdagash ה' תוב' ה'יומ', לאמר שהוא בכל מצב ומדריגה שהוא ע"י (מקtab malihoh ח"ד, עלי ס).

שזהיא (מקtab malihoh ח"ד, עלי ס). אלא שגילה הקב"ה את מדינيتها עתיקה, שהוא הגליוי הנורא ביותר שנודע ממן לנבראים,

ע"י מידת האהבה יכולם לבוא לידי השרות השכינה

הנה כתיב 'וְשָׁכַנְתִּי בְּתُוכֶם', ולא אמר עימם או אצלם, אלא 'בתוכם' (דאשית חכמה שער האהבה י, יח ועוד). והוא פלא נורא, איך יהיה הבורא משירה שכינתו בתוך הנבראים האחוזים ותלויים בחומר וגוף מיות, וכרכוכים אחר חער ענור גי העולם וכל מקרי הטבע והגוף מיות, ואף עצם טבעם הוא ריחוק מאור קדושתו יתברך, וכ"ש לאחר חטא העגל שנתעבו ונתגששמו ביוור (זהה'ק בראשית, נב: ועוד), וא"כ היאך יהיה הדביבות והחיבור שלהם עם השכינה, שהוא עצם קדושתו יתברך.

אל לא שהוא ע"י מידת האהבה המבטלת את השורה, כמו שרואים בחוש שהഗודל מתקיין רב אל הקטן מחמת האהבה שבוניהם, כגון אב עם בנו, וכן הקטן מתקרב ומשתעשע עם הגודל, ואני בוש מפני פחיתות דעתו, והכל מפני גודל אהבתם. ואף אם יחטא האחד כנגד השני, אם תהיה האהבה מגולה ביניהם, לא יגרום החטא להפסק בבדיקות האהבה ביניהם, ועוד מאמר הכתוב (ירמיה לא, ט) 'בְּבוּ יָקֵר לִי אֲפָרִים, אִם צָלַד שְׁעַשְׁ עִם, כִּי מִקְדֵּם דָּבְרֵי בָּו זָכַר אָזְרָנוּ עוֹד, עַל כֵּן

¹ אלא שמאחר שע"י האהבה בא לידי בדיקות בה' ביה על אף ריחוקו הגדל, מוכחה שקידם לה' את ענין היראה, שלא יהיה גס בקרבתו אצל השכינה ע"י מידת האהבה.

² ראה בזוהר ח' (ויקרא, ה). ועוד.

והנה בכל דבר בבריאה יש אויר ישר ואור החוזר, ורק ע"י שמתתקיימים שניהם מגיע הדבר לתכליתו כידוע (ע"ח ו.ה). כי אויר ישר שלא נעשה על ידו אוור חזור, הרוי הוא כמו השפעה לבטלה, ואין לה קיום אמיתי (שם). וכך הוא גם בעניין אהבת הש"ת, 'אור ישר' הוא אהבת הש"ת לאדם ע"י שמשמעותו לו ה' את עצם קיומו הנאותי וכוחו לעשות, שהם לבבך نفسך ומואדרך' כדלעיל, שמתגלה בזה אהבה עצומה עד אין סוף של הבורא לנברא. ואור חזור' הוא שמחזיר האדם אליו יתברך אהבה עזה מותוך לבבךنفسך ומואדרך', שזהו אהבת הנברא לבורא. ורק ע"ז יהיה קיים אמיתי לשפע, שע"י שמחזיר אהבה להש"ת, נעשה האור חזור כליל להשתאת השכינה, וב- רית בינו אליו יתברך.

בקרי"ש מעורר בעצםו את האמונה באחדותו יתברך, ואח"כ מעורר ע"ז את זה האהבה בכל הפרטים

והחוורת אוור האהבה היא ע"י שמצויב בדברתו מונע ומחיצה מלחתת את השפע לעצמו בלבד לגלות ע"ז אלהותו של הש"ת בועלם, ושיהיה ע"ז נחת רוח להש"ת. ולכן הציווי 'ואֲהַבְּתָ אֶת ה' אֱלֹהֵיךְ' וגוי' כולל משני פנים, שתחילה תrisk צrisk לגלות את אהבת 'ה' אליו, ומתחוך לך יבוא לגלות את אהבותו אליו יתברך. אהבת 'ה' לאדם היא גilioי מקור השפע מה' אחד כדלעיל, שבתחילה ב'שמע' ישראלי' מקבל על עצמו את האמונה שככל טוביה והשפעה אינה אלא מה' אחד, ע"פ שנראית כריבוי והתחלקות, ואח"כ מונה שאר בלבבו באחדות ה' מכח הקרי"ש, ואהבת האדם להש"ת היא האור חזור המתגלה ע"ז נתינה מותוך שפע האור ישר.

בכל לבבך הוא בין בסיבת יצח"ט בין בסיבת יצח"ר

וגם אוור חזור זה הוא בלבבךنفسך ומואדרך', 'בכל לבבך' הוא בשני יצrisk (ברכות נד.). ככלומר בכל קיומו והויתנו. כי risk האדם לא הוב את הש"ת גם אם יש לו תאות, ולכן בין אם הוא רחוק ובין קרוב, בין אם הוא עוסק רוב שעות היממה בלימוד, ובין אם אינו לומד אלא ב' הלכות ביום, risk הוא להחזיר אהבה להש"ת, ולעתות מסוימות כדי להחזיר לו נחת רוח. ואם הוא רחוק, יגיד לה' 'יה רצון שיהיה לך נחת רוח מכך שאני בצער על זה שאני רחוק', ויחפש למצוא כל דרך איך

שמקשר את כל הטוב שיש לו והנותרו לה' אחד, תחיה אהבותו מוסכת אל הש"ת, מקור קיומו חיותו וכל הנאותיו. ולזה תיכף סומי' כים לאחדות ה' את אהבת ה', 'ואֲהַבְּתָ אֶת ה' אֱלֹהֵיךְ'.

בכל לבבך نفسך ומואדרך הוא כל פרטี้ השפע שיש לאדם

וזהו 'בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מאנך', שאחר לנו מקבלים על עצמנו שככל ריבוי השפע הנראה לעינינו איןו אלא אחד, מתי' בוננים אנו בפרטיו השפע והטוב וקשרים אותו למקורו.

וזהו 'בכל לבבך' שהוא עצם קיום האדם למציאותו, חיותו ונשיותו, מוחו וכל הויתנו, הכל מתקיים בכל רגע מקור השפע, הוא ה' ברוך הוא, וע"ז מתעוררת בלבבו אהבה לה' על כל עצם מציאותו והויתנו. 'ובכל נפשך' זהו כל השפע אשר מתענגת הנפש על ידו, ומתקיימת בעולם, ובכלל זה כל המאכלים, בראיותו, חכמו, האור, הכח וכו', שיבין ויקשר בדעתו שככל השפע והתענוגים שיש לו בחיוו שליל ידים הוא מתקיים, גם בזה ה' אחד, שהוא המשפיע לו כל טובות והפער אללו. 'ובכל מאנך' זהו כל הממון והפה' לוות שמדמה האדם שהוא יצר ועשה 'בכו' חי', שבאמת הכל ממוקור אחד ויחיד, הוא ה' ב'ה. והכלל בזהו, שככל הדברים שרואה האדם ואוהב אותם ותולה בהם את חייו, יקשרו ויאחדם בקרי"ש.

כשمبرך הברכות בכוננה מעורר בעצםו אהבה להש"ת

ובמשך היום צrisk לעורר אהבתה ע"י הברכות, כאשר מברכם בכוננה בכל עת, שבהה מגלה ומזכיר וחוקק בלבבו את מקור כל חיותו והנותרו, עד שתתעורר אהבה בלבבו אל הבורא, המשפיע לו שפע וכל הנאות וההטבות, ככלומר שצrisk ליקח את הנאה ולהרגישה, ולהחדר בעצמו שמקור תעונג זה הוא מה' אחד.

וככל זה הוא גilioי הפנימי ביותר יכול נברא להרגיש את הבורא, כאמור (איוב ט. כו) 'ומבשְׁרִי אֲחֹזָה אֶלֽׁוֹפָה', כי הוא מדrigת עתיקה, תהילת גilioי אוחdot ה' לנבראים כדלעיל, שע"ז דוקא יכולם לבוא לידי אהבת ה'.

אהבת ה' נשפעת לישראל באור ישר ואור חזור, שבחה תלוי קיום הברית והשתאת השכינה

זו נקראת 'עתיק', ע"ש הנאמר בדניאל (ז.ט) 'יעתיק יומין יתב', שהוא משלו יישן וקדמון, כי הוא הגילוי הקדום ביותר של ה' ב'ה בבריאות העולם, ונעתק מדעת הבריות היאך יהיו מתתקיימים באחדותו יתברך.

ע"י התעונג יכול אוור חסדו יתברך להיות מושג בדעת האדם ולהביאו אהבת ה' וכדי شيובו האדם לידע ולהאמין באחדות ה', צrisk שיועור אצלו מדריגת זו, כי כך הוא גם אצל הבריות, שקדם שיעלה במחשבתו של האדם לפועל אזיה שיבוא לו מכך, כי כשמקבל התעונג משליך הוא את הסיכון בה הגורמת להזה, ומתחדעם התעונג מיניה וביה, וזהו כנגד מדריגת זו הנקרת עתיק. וכדי לבוא לידי אהבת ה' ב'ה, צrisk שיקח זה התעונג ויתבונן שמקור זה העונג הוא ממשו יתברך, וכל הנאה שיש לו, היא אוור מידת חסדו וטובו ממש, אשר חוץ להיטיב לו כהנה וכנהה, ובזה משיג האדם בדעתו את אוור חסדו יתברך המיטיב לו.

נמצא שאף האדם המגושים ביויתר יוכל ליקח הנאותיו ולהתבונן ולקשר את מקור הנאה לאור חסדו יתברך, ובזה יוכל להרגיש ממש את אוור חסדו יתברך במקום המוחשי והפה' נימי ביויתר, שהוא עניין התעונג. וכך, מלבד שבזה אוור חסדו וטובו יתברך יהיה מושג ונכפה' תפס בדעת האדם, נוספת על זה, יבוא מותוך כך תיכף לאהבת הש"ת מותוך התעונג וההנאה שמטיב עימיו, ומתחוך לך הוא מטה' חד באהבת הש"ת'?

ע"י שמקשר את הטוב שיש לו והנותרו לה' אחד, תהיה אהבת בלבבו מוסכת אל הש"ת לבדו

ובאמת יש לאדם אין קץ אהבה בלבבו, אלא שטבע האדם לכובן את אהבתה אל הגורמים לו הנאה ותעונג, ולכך מחק את הגורם את הש"ת איינו אוהב, ועל זה נאמר (ש' יצירה פ"א מ"ה; הקיד' תק"ז ז.) 'אם רץ לבך, שוב לאחד', ככלומר שascalibo נחלק באהבתו, ייחד ויקשר את כל השפע והתעונג באור חסדו וטובו יתברך.

וזהו ע"י הקריית שמע בוקר וערב, שבזה מגלה שאין הדברים כפי שנראים בעינינו שיש שפע הרבה ובפיור, אלא הכל הוא שפע אחד ומוקור אחד לכלו, וכל הנאה שיש לרניות הוא מאור טובו וחסדו יתברך. וע"י

לעשות לה' נחת רוח, בין בסיבת יציר הטוב ובין נפשך הוא בקשר הרע, בין אם הוא קרוב בין אם הוא רחוק.

בכל נפשך הוא בכל מה שיווכל להחזיר אהבה להשיית מעצם קיומו וחיותו

וכן 'בכל נפשך' הוא בין לצדיקים בין לכל אדם, שהצדיקים אהובים את הש"ית בכל נפשם, בהתגלותם ליבם, שמונכנים בכל רגע ליתן הכל למעןו, מרוב אהבתם את הש"ית, כאשרם שהיה מוכן להזכיר את התורה והאמונה והדרך והעו"ב שלו למען ה', כפי שהוא מנסין העקידה, וכל אדם מדריגתו תזוזה הוא שירגיל בדעתו שהוא חי למען הש"ית, שאת חיו, את 'נפשך', הוא מקדים למען הש"ית, ואפילו אם אין זוכה ללמידה תורה אלא כמה דקות ביום, יחשוף איך יכול להחזיר לך אהבה בכל דבר שיכל, אם ע"י שיחשוב על הש"ית, אם ע"י שיאמר לו בפיו שהוא אוהב אותו, ואפילו בעצם כדי שהוא חי ונושם, ועשה כל מה שיש בכחיו להחזיר אהבה להשיית.

בכל מאודך הוא בכל כשרון ומלכות וכיווץ שיש לאדם

וכן 'בכל מאודך' הוא בין לצדיקים בין לכל אדם, כי זהו כל הכלים שיש לאדם לגלות אלהות, אם זה ע"י חכמה, או כל כישרונו ומהידה שנחנו הש"ית, או ע"י מלכות שיש לו להשפיע ולגלות ולפרנס את השם של האבו - הש"ית, אצל בני ביתו, או על איזה עיר או ארץ, או אם הוא בעל ממון. ככל הדבר, שצ- ריך ליה כל הכלים שיש בידו, ולהרגיזו שלא ניתן לו כישרונו או ממון אלא כדי להחזיר על ידו אהבה להשיית.

והצדיקים אהובים את הש"ית 'בכל מאודך', שאינם משאירים עצמם שם כל או דבר שיכולים לגלות על ידו אלהות, וכפי הידוע שהיו צדיקים שנמנעו מלילך לישון כל עוד ריגת כל הכלים העומדים לרשותו כדי לגלות את כל הכלים העומדים לרשותו כדי לגלות את המלך שלו, ושלא יחשוב שקיבל כלים כדי להוריהם לבניו. שהרי אם לא יגלה אהבתו קרואו באור חזור, לא יהיה זה קיים. וכן ע"י הברכות מהזיר אהבה להשיית, ע"י שנמנע מלאכל בעבר תאומות ליבו בלבד, אלא מכ- שיצא רצונו אל הפועל להטיב לנבראיו,

מצוות אהבת ה' שייכת בכל מדריגת השהיא

וציריך לדעת שמצוות אהבת הש"ית שייכת לכל אדם, בכל מדריגת רוחנית שיהיה, ואין ציריך בשבייל זה לבדוק עצמו במדריגתו, כמה הוא חדש או תלמיד חכם. והוא הטעם שהצדיקים לעולם אינם מתעסקים בעצםם אם טוב להם בעולם הזה, או איך היה העירם לבא שלהם, כי הם עוסקים תמיד להזכיר זיר אהבה להשיית, ולעשות לו נחת רוח. כי מאחר שיש להם ידיעה בגודלה ה' והתברר גנות ביהود ה', שה' אחד, ע"כ בכל השפע שהוא משפיע להם מרגשיים את אהבת ה' אל הנברא, וע"ז מתחזרת בלבם אהבה עצומה להשיית, והם חפצים מאד להחזיר לו אהבה עד אין קץ, ולעשות לו נחת רוח בכל מחשבה דברו ומעשה, וממילא ע"ז מתחב- טלים כל הפניות והגאות וכיוצא. וע"י שיש להם אור חזרה כראוי, יש קיום לבירתם שלהם עם הש"ית, והם אינם יורדים ממדריגתם, כי כל רצונם הוא אך ורק לעשות נחת רוח לא- דונים - אדון השמים והארץ, ללא שעוסקים כלל במצבם או מדריגתם, אלא רק בהתברר גנות בטובו יתרך ועוזם רחמיו, ואיך שהוא נמצא בענוה ושפנות שאין כדוגמתה (פרק הילוט י"ד; תומר דברה פ"א), ע"פ שהוא ברא את כל העולם, והוא משיב הרוח ומוריד גשם, ויכול כהרף עין להרעיש ולהרגיז ממלכות, ע"פ"כ הוא נראה כאיש אשר אין בפיו תור' החירות, כאשר הוא מביט בכל עת על ביתו החרב - והכל מארח שביעוצם ענותנותו אין הש"ית בית המקדש, ללא שום שייכות למד- ריגתו הרוחנית.

זהב כסף ונחונות מרמז לכל המדריגות כולם

וכל זה נרמז בלשון הכתוב 'זאת התרומה אשר תקחו מינכם, זהב וכסף ונחשות', 'זאת' היא המלכות כMOVEDה בתיקונים (ת"ג, כ"א), ככל מר שציריך האדם לקחת כל שפע ומלכות שיש לו בידו, ולהרים 'תרומה' שהוא נוטרי קון 'תרום ה' (ש"ק ע"ה' שמות כה, ב), ככל מר שרים את אותן ה' הרומיות על מלכות ה' ליקות להאריאלי פ' תרומה). וזהב וכסף ונחשות' מרמז

בשורה משמחת

לבקשת רבים ניתן לשמו בקו 'שיעור היינוקא'

עובדות והנחות מחייו, אורחותיו של הגאון הינוקא מօ"ר שליט"א בשלוחה 4

מאת הגאון הרב יצחק אל משה שליט"א ות"ח נספחים. וכן שולחות המזומנים שלוחה 6.

כמו"כ את ניתן להזין לשיעורים האחוריים ומאמר יומי.

מספר הקו 506-306-02-5

היאנו ותהי נפשכם

הגליון יצא כעת בכמות מצומצמת

המעוניינים לקחת חלק

בזכויות הרבה יפנו להנ"

ניתן להרומים לאחזקת העalon

במספר הטלפון: 0585-763-030

שלוחה 2-1-7426

יש לציין את שם ההקדשה